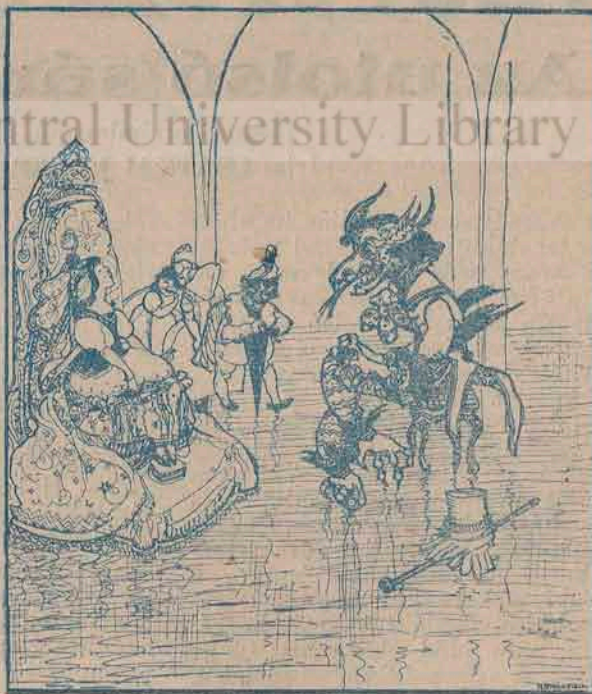

CIMBORA

6.
ÉVF.
IX. 10.
MEGJELE-
NIK HAVONTA
3-SZOR MINDEN
HÓ 10, 20 ÉS 30-ÁN

FŐSZERK.
BENEDEK
ELEK

ROMÁNIA ÉS AZ UTÓD-
ÁLLAMOK EGYETLEN
MAGYARNYELVŰ
KÉPES HETI
GYERMEK
LAP-
JA

AZ UTOLSÓ SÁRKÁNY

(Illusztráció Csátkai József meséjéhez.)

25
SZÁM

Oszi kertben

Írta: FINTA GERŐ.

Az őszi kertben
Mulatni jó.
Csörög a kedvem,
Mint a dió.

Az őszi kertben
Alma, dió.
Zsebem megtönni
Velük mi jó.

Verem a diót,
Megsörgetem.
Zsehem tele van
S teli a szívem.

A régi gyermek
Vagyok megint,
Szedve kertünknek
Gyümölcseit.

Fenn a fatetőn
Szól a batul:
Kinek kezébe
Essem rabul?...

Egy fától a máshoz
Sietek.
Gyerek vagyok én,
Boldog gyerek!...

(Székelyudvarhely.)

Az utolsó sárkány

(Képpel a címlapon.)

Írta: CSATKAI JÓZSEF.

Sok-sok mese maradt meg a daliás időkbeli: s minden mesében legalább egy sárkányt győzött le a hős királyfi avagy más bátor levente, ennek aztán az lett a vége, hogy a sárkányok egészen kipusztultak. Én most az utolsó sárkány család vesztét beszélem el. Szomorú lesz a történet, ha nem is rikató, de legalább is könyeztető, jó lesz hát a zsebkendőt előkészíteni.

Falutól, várostól messze, Sárkány várban lakott öt sárkány: sárkánymama, sárkányapa és három nagyreményű sárkánykölyök. A három kis sárkány gondos nevelésben részesült, különösen arra nézve oktatta ki őket sárkány papa, hogy minden jónevelésű sárkányfi királykisasszony rablással kezdje pályafutását. Amikor a legidősebbik, a Puki, akkora lett, hogy már tüzetesen tudott prüszkölni, apja így szólt hozzá: kedves Puki fiam, a te időd elérkezett, ideje, hogy megházasodjál. A szomszéd városban lakik egy öreg király, van neki egy gyönyörűsége szép leánya, Emerenzia. Eredj, Puki, légy vitéz és hozd el őt magadnak.

Többet nem szólt az öreg sárkány, hisz sok beszédnek sok az alja, de Puki sem szólt egy szót sem, hanem rohant, vágatott a város felé. A várost magas fal vette körül, de a kapu nyitva volt s ezért Puki lihegve berontott s elég hangosan dörmögte: Emerenzia királykisasszony lesz a feleségem! No, hiszen, több se kellett az embe-

reknek, nemcsak, hogy futottak a veszettnek hitt sárkányfi elöl, de csakhamar hírül is vitték a riasztó hírt a királyi palotába.

Az öreg király abban a percben az ágy alá bujt s onnan kiabálta: Nem vagyok itt! Nem vagyok itt! Eközben a palotaőrség sortüzet adott a közeledő sárkányra, ámde a golyók annak kemény bőréről visszapatantak és megsebesítettek néhány katonát, halálra ijesztve a többit is. Puki csak rohant be a palotába.

— Hol van a királykisasszony? Hol van a királykisasszony? — üvöltött s futott előre-hátra, össze-vissza.

— A pincébe bujt el, — mondá a hoppmester és vezette Pukit a csapóajtós pincélejárát felé. A hoppmester felnyitotta a csapóajtót s azt mondta: Hopp! Erre Puki leugrott a pincébe, de a csapóajtó dübörögve csapódott be mögötte. — Hopp, hopp, megfogtuk a sárkányt! — kiáltotta a hoppmester, mire Emerenzia is odajött a nagy, élesre fent konyhakéssel. Csakhamar hallani lehetett Puki prüszkölését a csapóajtó alatt:

— Becsaptatok, nincs itt a királykisasszony, a fűzfán fütyörésző, jégen kopogó fakopáncstokat, még a véretekbe gázolok!

De ekkor szeliden megszólalt Emerenzia:

— Tévedsz, drága vőlegény jelöltem, csakugyan azt hitték, hogy még bent vagyok, de hi-

szen az nem is fontos. Inkább arra felelj: Komoly szándékkal jöttél értem?

— Hát persze, hogy persze, — felelte Puki. — Szeretném látni az arcodat, vajjon beragyognák-e a szeretet sugarai? Ekkor Emerenzia egy kissé felemelte a csapóját, Puki kidugta förtelmes fejét. Emerenzia hirtelen lenyíszszentette a konyhakéssel. No, most már az öreg király is ki mert bujni az ágy alól. Hogy hány cintányért csaptak össze a temetésnél s mennyi bort ittak a halotti toron, nem tudom, de tény, hogy gyászruhát senki sem hordott a póruljárt Pukiért.

Sárkánymama ezalatt a lakodalmi kalács tésztaját dagasztotta.

— Jaj, apjukom, ég a balarcom, nézz ki az ablakon, mit látsz?

Sárkánypapa kinézett: Tyű a nemjóját! Temetés van, Puki fekszik a koporsóban s a fejét személtládában viszik utána.

— Nem tudott vigyázni az ügyetlen állat! — szólt a sárkánymama és hamar napirendre is tértek a dolog felett, remélvén, hogy a második csemete, Muki, jóvá fogja tenni bátyja hibáját.

Néhány nap múlva Muki próbált szerencsét. Előle már nem futottak az emberek, az öreg király se bujt az ágy alá, sortüzre se vesztegettek puskaport, hanem engedték akadály nélkül előre. A királykisasszony fogadta:

— Mit kívánsz, sárkány képű főmamlasz?

Muki zavarba jött, nem tudta megsértődjék-e vagy maradjon-e továbbra is szerelmes kérő? Utóbbi választotta:

— Emerenzia, érted jöttem, te leszel a feleségem!

— Én! — kiáltotta Emerenzia haragtól kipirult képpel. Egy ilyen tejfeles szájjának? Nesze! Egy ilyen pimasznak! Nesze! Egy ilyen tedd ide-teddódnak! Nesze, te komámasszony katonája, te naplopó, te svihák, te senkinek semmije, te szemtelen fráter! — s minden szónál ütötte a megijedt Mukinak orrát, homlokát, száját, tarkóját, vállát — ott, ahol érte. — Te akarsz megházasodni, nyavalyás? A félkezemmel elhuzom a hátadon a nótádat. Ha engem akarsz feleségül venni, menj haza és tanulj sokat, főként pedig erősítsd magad, mert egy ilyen nyápic, hátulgombolósnak felesége nem leszek!!

De ekkor már sirt Muki és megszegyenülten futott, rohant, még sem állt hazáig. No, de oda-haza is volt, mit hallania. Az apja jól elverte rajta a port, s végül is kimondták a szentenciát: legjobb lesz, ha öccsével, Kukival sokat verekedik, attól majd idővel meg fog erősödni s jóvá teheti a felsülését.

Nagy orditást hallanak az udvar felől: — Szent Kleofás! — kiáltja a sárkánymama — ég a jobb orcám, menj ki, papa, attól tartok, baj van!

Kifut a sárkánypapa, hát uramfia, az történt, hogy Kuki úgy hasbarugta Mukit, hogy annak a hátán jött ki a Kuki öregujja. Persze, Mukinak már nem kellett első segély, csak koporsó és fekete föld.

Immár csak egy sárkányfi maradt életben. Nemsokára az ő órája is ütött. Egy szép napon sárkánymama megmosdatta, megfésülte, tiszta inget adott reá, nyakába csipkés kendőt kötött, melyre rá volt himezve: „Mama kedvence”, jó tanácsokkal ellátva, utnak engedte. Kuki sietve ügetett s a királyfi palotáig meg sem állt, de a hire mégis megelőzte. Emerenzia már tudta, ki az, aki jön és miért jön.

Kuki udvariasan meghajolt előtte és amennyire sárkánytól kitelik, szabatosan kifejtette jövetelének célját.

— Igen örvendek a szerencsének, — mondá Emerenzia, — de látom, nagyon is sietett uraságod. Halló, hoppmester, egy kis pudert kellene a lovag izzadt homlokára permetezni. E szavakra a hoppmester már ott is termett s egy papírzsák-ból mintegy öt kilogramm vizketőport hintett a sárkány nyakába. Szegény Kuki! Hogy rugott-kapálódzott, prüszkölt, vakaródzott! Szégyene és fájdalma arcába kergette a vért, az udvarhölgyek kacagtak, még az egyébként kimért modoru hoppmester is hasát fogta nevéttében. Ezt nem bírta ki tovább, sirva szaladt ki Kuki a palotából, szaladt ki a városból, szaladt meg sem állva hazáig. Sárkánymamának előre égett a két orcája, hát még, amikor megtudta a csuf kudarcot. Sodrófa, szőnyegporoló, piszkavas és mogyoró-vessző versenyt táncoltak Kuki hátán s ennek a furcsa bálnak a zenéjét a dühöngő sárkánypár gyengédtelen korholásai és szidalmi szolgáltaták. Ámde ilyen csunya családi esetepaténak jó vége nem lehetett, Kuki súlyosan megbetegedett, lefektették ágyába s orvost hívtak hozzája... azaz hívtak volna, de nem akart eljönni sem állatorvos, sem gyermekorvos, sem más.

Sárkánymama megsajnálta Kukit és azon volt, hogy kárpótolja az igazágtalan bántalmakért.

— Mit ehethél, drága virágszálom? Kolibri tojást tücsök májjal avagy mókus vesét kapormártással?

— Semmi más nem kell nekem, — felelte Muki — csupán Emerenzia.

Sárkánymama pedig nyakába vette a nagy-kendőjét és elindult leánykérőbe a királyi palotába. A gyerekek sikoltozva futottak előle az utcán. — Tyhü de rút vénasszony!

A királyi palotában éppen nagy vendégség volt, de senki sem kötötte a sárkányné orrára, hogy most van Emerenzia eljegyzése egy főherceggel. Sárkánymama egyenesen Emerenziával kívánt beszélni. Leküldték a konyhába, ahol az

ebédutáni nagy mosogatásban Emerencia is segédkezett. Alig tudta elmotyogni kívánságát a nagy csörömpölésben.

— Jól van, öreganyám, — mondá Emerencia — később beszélhetünk a dolgról, de most sok a dolog, inkább maga is segíthetne. Nézze, ott azt a forróvizet üstöt, hozzák ide a Marival.

Mit meg nem tesz az anya, még ha sárkányné is, a fia kedvéért. Fogta az üstöt és cipelte. Már most, hogy Mari véletlenül engedte-e ki a kezéből, vagy készakarva történt, nem bizonyos, elég az hozzá, hogy hirtelen rádőlt a forróvíz sárkányné boglyas fejére. Sárkányné esupasz lett, mint a kopasztott csirke és élet nem volt benne többé. Lett erre nagy lőtás-futás, siránkozás, ám-bár gyászruhát senki se hordott érte, de eltemették még aznap — nem panszkozhatnak.

Muki pedig várta mamáját türelmetlenül és lázasan hánykolódott ágyában. Sárkánypapa meg mérte a hőmérvével. No, akár hiszitek, akár nem, kilenevenkilenc fokot mutatott a hőmérő. Ilyen tüzes tud lenni a beteg sárkány vére. Kukinak

már nem izlett semmi étel, semmi ital. Óráról-órára fogyott. Sárkánypapa aggódva futkosott ide-oda, az ablak és ágy között. Az ablakon át leste, jön-e már szeretett életpárja. Órák teltek, napok multak, de sárkánymama nem jött meg. Kuki meg annyira lefogyott, hogy a lélek csak hálni járt belé. Egy este a lélek ezt is meguntta és így szólt: — Nagyon piciny és jelentéktelen vagyok ugyan, de már e testben helyem többé nincs, — s ezzel végkép elszállt az örök árnyék birodalmába. Kuki kiszenvedett. Véletlenül nevanakkor tudta meg sárkánypapa felesége csufos vesztét: ugyanis egy pletykás vadgalamb a háztetőn elturbékolta. Szörnyű tragédia: ennyire egyedül maradni! Ez már igazán elviselhetetlen. Fiát előbb elföldelte, aztán felöltötte a gyászruhát, sőt még egy fekete álarcot is vett magára, hogy a detektívek fel ne ismerjék, aztán rohant a vesztébe. Rohant bele a tengerbe, a tenger hullámai összecsapódtak felette. A tenger hirtelen megfeketedett; azóta nevezik Fekete tengernek. Így pusztult el az utolsó sárkány.

(Szombathely.)

Galamb kalitka

Írta: ERŐSS ALFRÉD.

A názáreti uton játszott két fiu. Hosszu, fehér gyolcsruhájuk elnyult a bársonyos homokban. Boldog kacagással hemperedtek el. S amint nyomukba felporzott a homok, — előtünt a nedves, sötétbarna alja.

A nap tikkasztó forrósággal sütött. A buncurozó fiuk beléturták mezítelen lábukat a hűvös, vizenyős homokba. Kezüket összekulesolták térdük fölött és néztek a messzi, messzi utra...

A sziporkázó homokban egy lassan mozgó folt jelent meg. Halvány volt és szinte elolvadt a tüzelő napfényben. A pusztá felett titokzatos csend járt. A figyelő fiuk sem kacagtak már...

Olyan rejtélyes volt a kép:

Két hallgatag fiu. A messzeségben imbolygó kis árnyak. Szemben Názáret tetői vibráltak az izzó levegőben, titokzatosan. A fekete folt megnőtt... A gyermekek kíváncsian huzzák ki lábukat az átlátszó homokból. Egy része elolvadt testükön és barna erekben futotta be azt. A többi csillámló szikra alakjában lepte be lábukat. A vándor csoport megállott előttük. Egy asszony, egy leány és egy férfi volt csupán. Az emberen talpig érő köntös, fejéről hosszú takaró borult a testére. A nő ruhája sötét volt és csak annyiban különböztek, hogy egyiknek a fátyla lilium-fehér volt.

Mindeniknek az arcán ott ült a kimerültség jele. Izzadságerek futottak az arcon és hosszú, sötétbarna hajuk nedvesen sodródott fonalakká össze.

Fáradt, fénytelen szemük örömmel csillant meg a két kis fiu láttán:

— A Jehovára kérünk: hozzatok vizet!...

A gyermek mindig jószívu és boldog, ha a nagyokon segíthet. Nem lepte meg őket a könnyörödő kérés. Itt, a homokpuszták táján, gyakran találtak szomjas, vízetkereső karavánokat.

Fürgén keltek fel és nemsokára már hozták nagy, hűvös korsók mélyén az üdítő vizet. A vándorok boldog pillantással köszönték meg nekik. Aztán kértek tőlük egy kis kenyeret, datolyát, ürühust, vagy sajtot, ha akad felesleges otthon, a kamarában.

A gyermekek készségesen mentek ételért is. Pedig nekik is szükösen volt otthon. De ők nem törődtek evvel. Őket most a szeretet hajtotta. És — „minden könnyü, amit szeretetből teszünk“.

Apám, anyám...! — mozdult meg a leány szíve — mivel háláljuk meg jószágukat?

A szülők összenéztek. Üres volt az iszák. Csak a szegénység vonta be szürke, redves lepedővel. Ez a szegénység hozta őket ide. Miatta kellett a gyermekek szívéhez esdeni.

De mégis... A leány tenyerében gubbasztott egy madár. Utolsó vagyonuk, végső örömük... A fátylos leány megsimogatta lágyan a pihéit. Végigcírógatta rózsás esőréit. Fájdalommal ölelgette át.

És amikor a két fiu teli marokkal, ugrálva megérkezett, remegő kézzel odaadta a kis fehér galambfiókat, amelyet eddig saját ajkáról etetett.

— De csináljatok neki kalitkát. És majd, ha látjátok, hogy leszáll az udvarra, ha csipeget a földről, akkor tudjátok, hogy megszokta a házat.

A fájdalom, szeretet és hála remegett e szavakban, mely a kisfiukban boldog ujjongással szépült. Nem szóltak egy szót sem. Csak két találkozó szempár egyesült egy tiszta villanásban.

A vándoresapat eltűnt... A gyermekek még mindig mozdulatlan álltak. Őlükben egy eleven főhéher hely.

— De csináljatok neki kalitkát...

Ez a mondat zavarta meg lelkük gyermek-örömét.

— Jakab! — hallatszott a nagyobbik szava. — Jakab, az ács, József rabbi fia nem csinálna meg nekünk?

— Az a szép magas fiu? Mária fia? Ha ott-hon találjuk... Ó, tudom, megcsinálja. Menjünk, gyere, Jakab.

És a két fiu megindult lassan, az elkanyargó uton.

Félénken kopogtak az ácsműhely előtt. Jézus volt csak otthon.

Ott állt

„gyalupadnál csöndben, észrevétlen A legnagyobb, ki e világra jött, S nem tudta senki, hogy az Úr vigyázva Ott lebegett a házikó fölött.“

Bán A.: Áhitat szárnyán.

A fiukat behívta és rájuk fordította sugárzó fejét:

— Miért jöttetek?

A bátrabbik előállt, elmondotta, hogy galambot kaptak. Nincsen kaliejkájuk.

— Lelket hoztatok? Szép fehér galambot? Oh, fiuk, tegyétek az állvány tetejére. Hadd, nézzük, mit csinál. Tegyétek oda.

A mit sem sejtő fiuk odatették. Azután elvonultak pár lépésnyire tőle. Ugy nézték, hogyan pislog ijedt szemekkel a remegő madár.

— Oh, be kedves! — kiáltott fel Jézus és összeütötte két kis tenyerét.

A kezek összecsaptak. A fiók galamb reszketve bontotta ki két szárnyát és felrebbent a légből.

— Elrepül! Elrepül! Miért mondtad, hogy letegyük! Te vagy a hibás! — kiáltotta fel a nagyobbik fiu és kezét a szelid Jézusra emelte.

Jézus csak hallgatott. Gyönyörködve nézte a szárnypróbálgatást, azután boldogan behunyta szemét.

És a szállani akaró kis galamb leült. Szárnyai köré egy kis fonott nádkalitka borult és a hálátlan fiu ütésre emelt karjai csodálattal ölelték át a kis Jézus fejét.

(Temesvár.)

A BIVAL MEG A DISZNÓ.

Ha nincsen folyóvíz,

Jó a pocsolya is.

Szerét benne lustálkodni

Disznó is, bival is.

S lám, mégis de jó a

Disznó szalonnája!

Hát a teje a bivalnak!

Nincsen annak párja.

E—ó.

GYEREKEK!

HIVJÁTKOK
FEL
SZÜLEITEK
FIGYELMÉT

A **H**ALADÁS

társadalmi és szépirodalmi hetilapra. A „Haladás“ északrománia legelterjedtebb és legoltsóbb heti folyóirata. Gyors és általános elterjedését kiváló irodalmi színvonalának köszönheti. Munkatársai Erdély elismert írói. Kiváló hirdetési organum. —

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP ELŐFIZETÉSIÁRA EGÉSZ ÉVRE 360 LEI, FÉLÉVRE 150 LEI, NEGYED ÉVRE 75, 1 HÓRA 25 LEI TESSEK MUTATVÁNY-SZÁM T. KÉRNII CÍM: A „HALADÁS“ KIADÓHIVATALA CARU-MARI NAGYKAROLY

A Fehér Sas.

Vidám diákregegy.

Írta: Fabian Gyula. Rajzolta: F. Biczó Ilona.

Az indiánusok győzelmi üvöltést hallattak. Mondanom se kell, hogy legjobban Mákos Peti éljenzt, aki kihuzta tomahawkját a tökből és harciasan fenyegette vele a szarkát, amely egyre azon a galagonya bokron csörgött, amelybe az imént a Samu holt-teteme roskadt.

ÖTÖDIK FEJEZET.

Mákos Peti fejdíszé. Treszka néni kakasa elveszti ékességét. Mákos Peti szörnyű veszedelme.

Mezei Sámuel nagyszerű ünnepek keretében avatták fel a delewárok törzsébe. Csakugyan a Kék-róka nevet kapta. Ő ugyan jobb szeretne volna ha a „Sivatag oroszlána” nevét vehette volna fel, de megelégedett azzal is, mit a főnök adományozott neki. Őt választották meg a törzs pénztárosának is.

Samunak a kis Gyula készített pompás fejdísz. Remek pulyka, liba, sőt fácska tollakból állította össze. Ez a dísz akár koronának is beillt volna. Valóban, az indiánus házi iparművészet remeke volt. Samu ezt a fejdíszet roppant büszkeséggel viselte, amint az egy igazi delewár harcoshoz illik, sőt állítólag ebben a fejdíszben szeretett volna még aludni is.

Amikor Mákos Peti megpillantotta Samu fejedelmi fejdíszét, arca elsárgult az irigységtől. Az ő fejdíszé bizony csak hitvány tyuktollakból állott. A szomszédjukban lakott Treszka néni. Őzvegy asszony volt. Kofálkodásból élt. Baromfival kereskedett. Az udvara hemzsegett a sok tyuktól és csibétől. Ezek hullattak el annyi tollat, amennyiből Peti a fejdíszét összeállította.

Peti egyre azon törte a fejét, hogy miképpen szerezhetne szépséges tollakat, amelyekből méltó fejdísz állíthatna össze és lefőzhetné Samut? Nyomorúságos, elhullatott tyuktollakból, bizony, nem lehet valamire való dolgot csinálni. Egyszer aztán, amikor szomorú gondolatok közt Treszka néniék kerítéséhez támaszkodott, harsány kukorékolás ütötte meg a fülét. Muki kakas kukorékol. Harsányan, szivből zengte a nótáját. Peti boszusan nézett Mukira. De amikor rajta felejtette a szemét, kénytelen volt magában elösmerni, hogy ilyen gyönyörű állatot életében még nem látott. Pompás madár volt ez.

Muki diszpéldánya volt a kakasoknak. A fején hatalmas, cinóber színű taréj ékeskedett. A

csőre erős. A nyaktollai aranyló színben fényeltek. De legszebbek voltak a farktollai. Ezeknek a ragyogása, fénye teljesen elkápráztatta Peti szemét. Ezek a tollak kékes színben pompáztak. Ezt a pompás díszet úgy viselte Muki, mint a diadalmi zászlót. Nem csöda hát, ha Muki büszkesége volt Treszka néni baromfi udvarának.

Hej! nem hiába a kakas a csendőrség és a francia nemzet szent madara! A csendőrök tudják, hogy mitől döglök a légy: kakas tollal díszítik a csákójukat. Szép is az a csendőrcsákó, amikor a szellő ide-oda lebegteti a ragyogó tollakat! Talán Chingagook is kakas tollakkal díszítette magát, amikor harcba indult a sápadt arcuak ellen.

Mákos Peti elfordult a ragyogó látványtól, mert fájt a szíve, amikor a Muki remek tollaira nézett.

Treszka néni lépett ki a házból.

— Pi! Pi-pi! Jertek ide állatkáim. Egyetek, édes madaraim! Muki! Muki! Jer ide szaporán! Te sugara az és udvaromnak! Jer ide szaporán, hadd gyönyörködjem remek tollaid színében! Nincs az a pillangó, nincs az a virág, amelyiknek szebb színe lenne, mint nekéd! Egyél, drága madaram. Búza, kukorica! Amit kívánsz, minden a tied, drágalátos állatocskám!

Mákos Peti elsomfordált a kerítés mellől. A kaján bírvágy tengere viharzott keblében. Mit ér a világ minden kincse és pompája, ha az ő fejdíszét nem ékesítik olyan kakas tollak, mint amilyenekkel Muki henege?

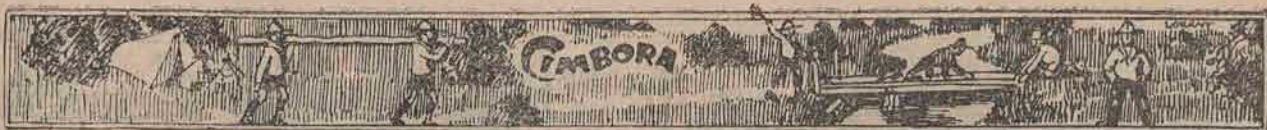
Ha a középkor lovagja lenne, akkor leszállna kősziklavárából, csatlósáival megostromolná Treszka néni sásfészekét, faltörő kosokkal betörné a várkaput és hősi viadal után elragadná Mukit és birtokába venné. De így? Ez is élet, ez a mai élet? Hej! Vége a regényességnek, letűntek már a hősi századok. Az ifiak nem sólyommal vadásszák az őzet, de ott ülnek a reáliskola padjaiban és egész életüket magolással töltik.

*

Egy hét múlva Treszka néni nagy sopánkodással állított be a Mákosék portájára. A hangja remegett a mélységes bánattól.

— Jaj, szomszéd uram, szomszédasszony! Nagy bánat gyöttri az én szívemet. De nagy baj szakadt én rám! Azt sem tudom, hol áll szegény árva fejem!

— Mi az? Mi történt?

— Képzeld! A Muki megbetegedett! Az én drágalátos Mukim elpusztul! Itt hagy engem az én egyetlen, szépséges madaram!

— De hát mi baj érte azt az állatot?

— Nem tudom én! Egyre búsul, gubbaszt. Nem kívánja sem az ételt, sem az italt. Egy idő óta még csak nem is kukorékol. A legnagyobb baja mégis az, hogy egyre hullatja a farktollait. Azokat a szépséges, ragyogó farktollakat, amelyek méltók arra, hogy a kínai császár fővegét díszítsék.

— Pardon, Treszka néni! Kinában nincs is már császár. A kínai birodalom ez idő szerint köztársaság.

— Az nem vigasztal engem! Az a fő, hogy azok a drágalátos tollak egyre vesznek és pusztulnak, az én egyetlen Mukim pedig melankólikának eresztette a fejét. Elhervad, mint a lilium. Még a taréja sem olyan piros, mint ezelőtt volt. Egészen elszínteleedett, elfakult. Nem lesz ennek jó vége, majd meglátják szomszéd uraimék!

Mákosék vigasztalták tőlük telhetően szegény Treszka nénit, biztatták, hogy ne búsuljon, majd kinőnek a Muki tollai. De szegény Treszka néni szívének sebeire senki sem talált gyógyító irt. Nem nyugodott meg.

Sóhajtozva ballagott haza.

Amikor kinyitotta az udvar kis rácsos ajtaját, megpillantotta kedves kakasát. Mintha bicskával szurtak volna a szívébe, úgy elszomorodott arra a látványra, amely eléje tárult.

Muki az udvaron gubbasztott, lehajtott taréjjal. Beteg volt-e valóban, avagy a bűbánat és szegény törtéte meg őt, amely vesztett farktollai következtében dult kakasi keblében? Ki látta bele egy hős kakas zuzájába, amely a farktollait elvesztette? Igaz is. Avagy kakasnak való élet az farktollak nélkül? Hiszen a tyukok már feléje sem néznek Mukinak, csak gunyosan karicsálnak, amikor a kopott lovag feléjük sandalog. A szomszédok gyalázatos kis kakasa is szemtelenül átmerészkedik már Treszka néni szemétdombjára. Nagy kecsesen sétál Muki hűtlen tyukjai között, amelyek ugyancsak futkároznak utána. Muki szegényében rá sem gondol arra, hogy kiverje az álnok szomszédot, amely, ime, az ő szemétdombján kukorékol fülsértő hamis hangon.

Treszka néni szeméből kiesett a könny, amikor a megcsufolt Mukira pillantott. Szegénynek már csak két farktolla maradt. Csupán azt a két elárvult tollat lebegtetette a szellő a lenyugvó nap fényében. A többi toll mind eltűnt, mint a márciusi hó.

Oh, mely szegény! Mely borszasztó csapás ez!

Treszka néni ekkor keményen megfogadta, hogy nem hagyja ennyiben a dolgot! Lehetséges, hogy valami ármány áldozata lett szegény Muki. Valami irigy ellenség fosztotta meg Mukit pom-

pás disztől. De hah! Még megmaradt Mukinak két farktolla! Ezt a két tollat megvédi két sárkány ellenében is. Ezek a tollak fognak családekül szolgálni, ép úgy, mint a potykáknak a gilisztá. Mert ha hitvány emberi ármány cselszövése ez a rémtett Mukival szemben, akkor bizony majd őt fosztani! Hanem ő résen lesz! Árgusként, Cerberusként fogja őrizni ezt a két tollat és szeretné látni azt a Herkulest, aki hozzá merészkedik nyulni ahhoz a két utolsó tollhoz!

Elhatározta, hogy az éjjel résen lesz. Este bezárta a disznóól fölötti ketrecbe a baromfiakat, ő maga pedig a szobájában az elfüggönyözött ablakból lesett ki az udvarra. Sokáig várt türelmesen. A nap régen leszállott, de Treszka néni nem tapasztalt semmi különösöt. Mégsem hagyta el őrhelyét. Amikor teljesen besötétedett, egyszer csak reccsent a kerítés és egy különös alak toppant az udvarra. A gyanus látogató fején ékes kakastollas dísz pompázott, a kezében pedig valami balta, vagy fejsze forma fegyvert szorongatott.

Treszka néni szíve megdermedt. Ime, itt a rablógyilkos! Igen! Rablógyilkos! Mert nem gyilkolja-e meg az ő Mukiját azért, hogy elrabolta farktollait, amelyek nélkül egy önértetes kakas nem élhet?! És ezek a tollak most egy álnok gazember fejét ékesítik! — No, megállj, te rablógyilkos! Most a karmaim közé kaparintlak. Nem menekülsz meg a bosszum elől!

Treszka néni a konyhából előhozta a sodrófát, óvatosan kilopakodott a pitvarajtón és vigyázva osont a titokzatos idegen után. Elbujt a nagy eperfa törzse mögé és onnan kémlelt ki és vigyázta a fejleményeket.

A gyanus firma csakugyan a tyukól felé tartott. Előcipelte a kis tyuklétrát, fölmászott rajta, vigyázatosan kinyitotta az ól ajtaját és be akart mászni a baromfiak közé, hogy galád tervét végrehajtsa és Muki utolsó ékét, Treszka néni végső reményességét, a megmaradt két tollat is elrabolja. A végzet azonban könyörtelenül közeledett az eperfa törzse mögül és lecsapni készült a mit sem sejtő gonosztevőre.

Mielőtt az álnok merénylő végrehajtotta volna subicknál feketébb szándékát és Mukit megfosztotta volna szépségének utolsó maradványától, kemény kéz ragadta meg a nadrágját és kihuzta az ólból. És Treszka néni, amikor hatalmában érezte a fekete lelkű tollbokrétást, működésbe hozta a sodrófát. A holdvilágos éjszakát ijedt, kétségbesett ordítás verte fel. Így bömböl a törbe ejtett oroszlán, amikor a kietlen pusztát veri fel panaszos hangjával.

(Folyt. köv.)

Egy pásztor fiu története

Irta: TAMÁSI ÁRON

Es visszatette a kenyeret a helyére s szép lassan emelkedni kezdett ültéből. Hanem nézést örökké a medvét nézte s szívéből mosolygott is neki, hogy barátságos természete meg ne zavarodjék.

Bátor kutyáját, ki szükölve bujt a sarkához, gyengéden megintette:

— Egy szó se legyen!

Aztán óvatosan a medvéhez huzódott s mint egy kicsi bárányt, simogatni kezdé. S hagyta magát a vadállat. Még a gyermek keze alá feküdt, biztatva őt, hogy csak bátran!

Jankó látá a kedvezést és megbecsülé azt. Nekihajolva kedveskedett a medvének. Erős félelme idegrázó gyönyörűséggé kezdé átváltozni. Testében ezer öröm-szíkra bizsergett. Kezdte a fejénél és lassan, meg-megállva, tömzsi ujjait végigszekerezett a barnafényes, süppedékes, puha hátán. S amikor a medve farához ért, hirtelen megállott, egy pillanatig gondolkozott és elmosolyodott.

Eszébe jutott, hogy ő látott egyszer egy nagyhaju, zsiros, idegen emért, aki medvét táncoltatott furulyával a faluban. Most azt ő is megpróbálja, tette fel hamar magában.

Odaállott pontosan a medve orra elé.

— Ideügyelj, hé, — mondta neki és táncolni kezdett.

A medve figyelemmel nézte. Bámulásából kitért, hogy soha nem látott még ilyent. De meg sem mozdult.

— Járjad, hé! — riasztott reá Jankó.

Szavának sem lett foganatja. S hiába járta maga mindenféle módon tovább, a nagy lomha test nem kezdett illegetésbe.

Egyszer aztán ő is reáunt s megállott. Sértődötten nézett körül és keresni kezdte a kedvetlenség okát.

— Ehe! — mondotta hirtelen —; kivénült medve lesz, megnézzük a fogát.

S le is térdepelt nyomban s a medve fejéhez hajolva, jobb kezét a felső állkapocsra és a balt az alsóra helyezte. Nekifeszült, hogy ő erőszakkal is kinyitja a száját.

— Tács! — mondta nyersen.

Feszített egyet.

S ebben a pillanatban a medvének két réműletes mancsa kifeszített körmökkel rácsapódott a fejére.

Jankó felordított, s mint a sárkány, Bátor vonitva ráugrott a medvére s ez hörögve a kutyára vetette magát. A legényke vérbeborulva és félig meghántott koponyával kiszakadt az irtóztató karmok közül s apát és anyát kiáltva futni kezdett és futott, ahogy tüzbeborult inakkal birta; rohant és ordított megháborodott elmével, mezőkön és erdőkön keresztül, amíg valahol a korondi hegyben Szűz Mária nevével ajkán elbukott. Ott fekvék alkonyatig s akkor megtalálá őt egy pásztor és bévivé a kunyhójába ápolásra.

Bátor pedig, miként a hűség vértanuja, szörnyű módon meghala.

III.

Szomorú templom: ez a havasi mező.

Keleti szélén síralomház épüle három hectekkel ezelőtt. És azóta gyenge a mezőnek és erdőnek pompája arra, hogy feledtesse a juh-őrző legénykét.

Szótalán lett az asszony és szemei keresztiúlnéznek a látott tárgyakon és fiának üres helyétől borzad.

És János?! Borzalom látni!

Sokszor nem leli meg szemével maga előtt a fát és nekimegy. És máskor réveteg s tántorog a sima mezőnek tükrén. Néma, mint az omlásnak induló szikla, csak néha kiált fel, emlegetvén egy nevet hideg borzalommal.

— Fiam, Jankó!

Most is az erdőszélen látszik erős alakja, amint üzi jobbra a fájdalom és kergeti balra, amint mellére nyomja fejét a végzet s amint őmaga remegve vajudik fiának visszateremtésén.

Hirtelen kigyul és megegyenesedik.

— Jankó! — zug a hangja az erdőn.

Aztán gyönyör rohan az arcára és pihen kinjának árnyékában, ahogy három hét óta naponkint szokott egyszer. Szemei néznek epedve, karjai mozognak és minden tagja megennyhül a látomásban, amely mutatja neki az ő szeretett fiát elevenen.

— Fiam! — szól szépen és a gyermek eltűnik, mint a hirtelen jelenség.

Ő maga behunyja szemét és nagy erejét megfeszíti s úgy teremti vissza Jankónak alakját s helyezi reá a vonásokat, amelyek őbelőle eredtek, valamint ered egyik fából a

másik. Majd kipattantak szemei és szörnyű módon nem látja, amit látott.

Megbőrzong.

Fogai csikorognak a nagy akaratban, mert nem türi, hogy ne lássa fiát. S valamint megjelené Isten előtt egykoron a teremtés feladata, úgy jelenik meg János előtt is amahhoz hasonló. Erejének gyönyörűsége megszállja és izmai, mint a rugó, elindítják őt a háza felé.

Fejszét, fűrészét és kézvonót és minden szerszámot hamar összeszed s megindul azokkal az erdő felé szép fényes szemekkel.

Kerüli hosszan a fákat s végre nekilát egynek, amely a legnagyobb és színében gyönyörű és levágja azt s kimetsz a törzsből egy jóölnyit hosszában, mert akkora vala tetőtől-talpig az ő fia, Jankó.

Akkor behunyja szemét és a véghetetlen országból maga elé hozza legénykefiát és isteni akaratnak erején képzelete lefényképezi őt értelmének falára.

Megforgatja formó vajudásban a mintát és faragni kezd.

Izgatott és tagjai remegnek.

A verejték kiűt homlokán, majd elfogja egész testét.

Farag és fűrészel.

Gyalul és fur.

Gyötri magát és gyötri a fát, közben megáll s boldogan nézi az alakatlan fatuskót. Ráhajol és távol veti magát, vágja mindenféle szerszámokkal és simogatja kérges tenyerével. Felül gömbölyit fejnek, alul két szárba kivágja.

Igy faragja félnap.

— Ojan! Világteremtésire! — kiált fel végre és az öröm lobogó erejével vállára veszi fajankót, kinek emberi formája nincsen s aki még szörnynek sem elég formás.

Viszi át az erdőn s ahogy a mezőre érne, hát jó szembe véle egy legénykegyermek, aki láttára megszöki magát és kiált:

— Edesapám!

Megáll János rögtön, mintha örömből oszlopot ütött volna orra elé az Isten, megreszket szemében a fény, fajankó a földre esik s őmaga megviselve így szól:

— Hát te vagy?

— Nem is más.

— S nem hótál meg?

— Csak az ige tartá.

— S eddigelé hol vótál?

— Piros Mózsibá kurált a korondi hegyben.

— S oda hogy kerültél?

— Kérdezze kied a Fennvalótól.

— Hm . . .

Egy percet hallgatnak. Akkor Jankó felkacag boldogan az apjára:

— Edesanyámnak leánkája lett.

— Ne beszélj!?

— Onnét jövök, hogy hijjam kiedet.

— S kénlődik?

— Abizza kacag.

Erre az örömré János kényelembe ereszti magát s ráérő mozdulatokkal, mintha templomba menne, megindul a ház felé.

A legényke lassu mozdulatokkal körül néz. A nap szemébe süt és hármat trüsszent. Majd fajankóhoz lépik és fületövét megvakarja.

— Hát e mi a nagynyavaja?! — kérdi.

Végre elunja törni a fejét s a didbáb faragványra leül. Kinyitja bieskájának élet és ösztönösen ezt az öt betűt vágja szép lassan a fába:

— B á t o r.

(Kolozsvár.)

Bucsu a nyártól

Sárgulnak a falevelek,

Szép meleg nyár, Isten veled!

Fecske, gólya készülődik,

A tanulás megkezdődik.

Giling, galang, szól a harang,

Huzza három fehér galamb.

Meg-meghuzzák, meglátják,

Gyermekeket hívogatják.

Nem szól a csengő hiába,

Mennek is már szép sorjába.

Csak menjetek, meglátjátok,

Mennyi szép s jó vár reátok!

E—ó.

A három szikra meséje

Irta: ISTÁN BÁCSI.

A városra ráderengett a hajnal. Rézi, a kövér szakácsné, felkelt, nagy lustán kidörgölte az álmot a szeméből és kicsoszogott a konyhába. A tüzhelyhez ment és tüzet rakott. Előbb papírost és aprófát szedett elő, apró kis gulába rakta: s amikor már a gerjesztő lánggal égett, hasábfát rakott rája. Egy darabig még figyelte, hogy meggyulladt-e rendesen, azután a konyhaszekrényhez ment, kivette a kávédarálót. Szép, barnára pörkölt kávészemeket tett beléje, két tétőre közre szoritotta és darálni kezdte a reggelire való kávévet.

A tüzhelyben ezalatt vígan lobogott a tűz. A lángokból három mákszemnyi emberke ugrott elő. Fura kis figurák voltak. Tüzhelyes kabát volt az öltözetük, sárga sapka volt a fejükön, melyen kékes csikók fényltek.

A három kis ember barátságosan üdvözölte egymást. Amikor beszélni kezdtek, olyan volt a hangjuk, mint amikor a tűz pattog. Később pedig, amikor még jobban belemelegedtek a diskurálásba, hangjuk sustorgássá erősbödött.

— Pikk-pakk! — szólalt meg az első. — Jó reggelt, uraim. Hogy mint vagytok? Jó lenne valami okosat csinálni!

— No, mit, — kérdezte a második, a tüzhely sarkából, — van-e valami okos gondolatod?

— Ki kellene menni valamerre, világot látni... Olyan unalmas idebenn minden! Itt nem látni mást, mint lángot, fát és hamut... Hej, nagyon szomorú lenne, ha itt kellene leélnem egész életemet és semmit sem látnék a világból!

— Micsoda nagyravágyó fickó is vagy te! — szólalt meg a harmadik. Éz még a másik kettőnél is kisebb, vézna fickó volt, s rövidlátó szemével nagy tisztelettel pislogott a beszélőre.

— Ugyan, — replikázott a második. — igaz van. Magam is szívesen utra kelnék és körülnéznék egy kicsit a világban.

— Hát gyere, tarts velem! — biztatta az első szikra. — és utrakészen igazgatta meg hegyes sapkáját.

— Hohó! — kiáltotta a második. — Ennek nem volna semmi, de semmi értelme! Menjén mind egyikünk külön uton. Így legalább mindnyájan másfelé mehetünk és elmondhatjuk majd egymásnak, mi mindent láttunk.

Mindhárman elgondolkoztak. Terveket szöttek, mint akik nagy utra készülődnek s a szemük csillogott a nagy vágyakozástól.

— Milyen is lehet a világ odakünn? — Szólalt meg a harmadik szikra.

Mindhármutknak kíváncsiság fénylett a szemében és várakozással tekintettek egymásra. Szorosán egymás mellé húzódtak egy félig égett hasábra, nehogy az aláhulló hamu magával rántsa őket a hamuládába.

A gondolkozásba merült három kis embert most az első szikra zavarta meg.

— Különös teremés is az ember! — mondta. — Nem szeret bennünket!

— Pedig szüksége van reánk! — erősítette a második.

— Az már bizonyos! — helyeselt a harmadik. — nélkülünk tán élni sem tudna. Mert ki lobbantja lángra a tüzelőjét, ha meg akarja főzni eledeletét?... Ki ugrik a szénre, hogy izzóvá váljék?... Mi, mi és mindig csak mi!

Az első emberke dühbe gurult. Felemelte apró öklét és fenyegetően káltotta:

— Meg is kell mutatnunk egyszer hatalmunkat ennek a hálátlan fajzatnak! Bosszut kell állnunk rajta. Igerjétek meg, hogy ha kikerültök a világba, elégtételt vesztek a rajtunk esett sok sérelemért!

— Igerjük! — volt az egyhangú felelet.

A kályhaajtó kinyílt és Rézi egy hegyes piszkával megigazította a tüzet.

Az első szikra talpraugrott, meglengette hegyes sipkáját a többiek felé:

— Pikk, pakk, pukk! — Isten veletek!... Én már megyek is!...

Ráült egy esomó hamura és azzal együtt a hamuládába zuhant. De persze, ott sem maradt nyugton. Merész ugrással a hamuláda szélén termett, s amikor Rézi a hamut lapátra seprte, erősen belefogódzott egy seprűszálba. A seprűszál, bizony, nem nagyon örült a „tüzes” ölelésnek, azonban a szikra megindult vele egy ismeretlen világ felé.

Rézi a seprűt és lapátot a szobába vitte és hozzálátott a takarításhoz. A szikra erre cserbenhagyta a seprűt és kényelmesen elterpeszkedett a puha szőnyegen. Halk sercenés hallatszott. Rézi felemelte fejét, szaglálódva tekintett körül. Észrevette a szikrát a szőnyegen.

Felemelte széles, paraszti lábát és a kis embernek egyszeriben vége volt.

A másik kettő ezalatt vándorutra kelt társuk zorsáról tündökött.

— Vajjon merre jár most testvérünk? — kérdezte az egyik.

— Bizonyosan találkozott már a többiekkel és terjeszti közöttük a bosszu gondolatát.

— Lehet! — hagyta rá az első, s nagyot ásított. A várakozás unalmassá vált és ezenfelül Rézi

most már szénét is rakott a tüzre, ami fojtóvá tette a levegőt odabenn.

Egyszer csak Rézi levette a tüzhely középső karikáját. A második szikra úgy érezte, hogy itt van a szabadulás órája. Nagyszerűbb alkalom nem is kínálkozhatott volna.

— Isten veled! A viszontlátásra! — kiáltott vissza, felült egy kis lángnyelv hátára és a tüzhely kerek nyílásán keresztül kirepült a szabadba.

A tüzhelyen egy tepsiben vaj olvadt, mert Rézi rántottát készítette a reggelihez. Amikor a szikra meglátta, úgy érezte, hogy itt van az első alkalom a gyűlölt ember bosszantására. Összeszorította térdét, a lángot a tepszi felé kormányozta és vele együtt a tepsibe ugrott. Hatalmas lángnyelv csapott ki belőle és sűrű füst töltötte el a konyhát.

Rézi ijedten fordult hátra, a tüzhelyhez ugrott, nagymérgesen huzta le a tepsit a lyukról és a tüzhely szélére állította. Várta, amíg kisebb lett, s végül egészen kialudt. A láng megszűnt lobogni és vele együtt kilobbant a szikra életfáklyája is.

A harmadik szikra pedig várt, várt. Mindinkább türelmetlen lett, míg végül a nagy várakozásban elnyomta az álmot.

Arra riadt fel, hogy egy nagy kéz rántja fel a tüzhely ajtaját, hosszú piszkavas nyulik feléje és elkaparja mellőle az izzó széndarabokat. Majd egy vékony fapálcikát tolt valaki a közelébe. A pálciga lángra lobbant a széntől, s a szikra ennek fényénél egy jól kiszámított ugrással a pálcikán termett. Göresösen beléje kapaszkodott és amikor a nagy kéz, — amelyről kisiült, hogy a szakácsné-

hoz tartozott, — a lámpához vitte, széles mozdulattal karolta át a lámpa belét...

Kinn volt!... Kíváncsian nézett körül.

— Pikk, pakk... pikk, pakk, — mormolta magában, — s lábujjhegyre emelkedett, hogy jobban lásson. De nem volt ideje hozzá, mert a szakácsné felemelte a lámpát és egy hosszú folyosón át, egy barátságos szobába vitte. A szoba fala világos-kékre volt festve: finom butorok állottak a fal mellett és nézd! a szikra egy kicsiny, vasrúcsos ágyat látott, amelyben egy szőke, kékszemű kisgyerek feküdt. A gyermek mellett egy fiatalasszony ült és halk énekszóval altatgatta gyermekét. A dal csodálatos lágyan, simogatón hangzott, úgy, hogy a szikrának egészen elszorult a szíve a gyönyörűségtől.

— Még sem lehetnek olyan rosszak az emberek, — gondolta magában.

A dal tovább zengett és a szikra megbékülve ringatta magát a lámpabélen.

De jaj, amint oldalra hajolt, hogy jobban lássa az éneklő anyát, megcsuszott, elvesztette az egyensúlyt és kapkodó keze hiába kereste már a lámpabelet... Lezuhant a mélybe, a rosszszerű sűrű petroleumba...

— Ejnye, — kiáltott fel a fiatal asszony félig nevetve, félig bosszankodva, — mi lelte ezt a lámpát! És botorkálva indult feléje a sötétben.

A kis szikra azonban ezt már nem hallotta. Ott feküdt holtan a nyulós petroleumban. Hármuk között ő volt az egyetlen, aki jó véleményt vitt magával a halálba az emberek felől.

(Szatmár.)

Stánci néni lovat vesz Öcsikének

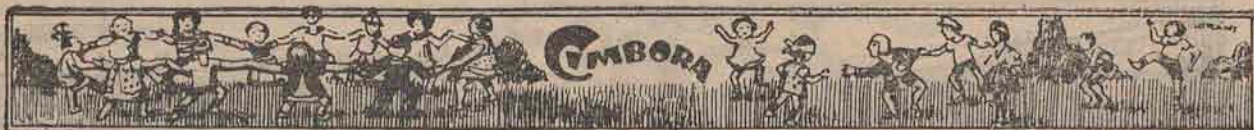
— ÖCSIKE LEVELE. —

Édes Nagyapóka lelkem, a nyáron, amint tán még emlékszik, egyik legfőbb mulatságom volt, hogy elolvastam a Cimbora-unokák leveleit. Hej, de sok érdekes van ezekben a levelekben! Nem esuda, ha azokat Nagyapó mind megörzi, hogy még ezer esztendő múlva is olvassák: mennyit kellett tanulnia a mai gyerekeknek. Ezek közt a levelek közt éppen akkor olvastam nagyapó operjesi unokájának, Szepesházy Klárának, amikor készülődtünk vissza Pestre. Azt írta ebben Klára, hogy nem csak hajtani szokta ő a majoros lovat, de néha az apus engedelmével lovagol is rajta. Ejnye, ejnye, gondolám magamban, ha egy kisleánynak szabad lovagolni, miért ne volna szabad nekem? Igaz, igaz, fűztem tovább elmélkedésemet, de hány majoros lovat kellene tartani Nagyapó-

nak, hogy valamennyi unoka lovagolhasson, amikor 12 unoka között csak egy van csecsemő? Nem elég, hogy nyáron tönkre esszük nagyapót s nagyanyókat, még tönkre is lovagoljuk? Magamba fojtottam hát vágyamat, de visszafelé utaztamban lett nekem egy nadselű gondolatom: Körülhizelegem a jó Stánci nénit, s a legrosszabb esetben ló helyetti számarat vesz. Eszembe jutott ugyanis nagyapó mély bölcsességű verse:

*Ha nincs drága gyöngyöd,
Jó ám a Kalár is,
Ha nincsen paripád,
Jó ám a számár is.*

Egy szó, mint száz, körülhizelegtem Stánci nénit, s nem is eredménytelenül, mert így szól:

hát teljek be a kedved, édes gyönyörűségem, egyem a szívedet, holnap lesz az a nap, hogy meglesz a ló, ha még a föld fenekéből kerítem is elő a pénzt. Persze, a „föld feneké” Stánci néniék

költői szabadság, nagyapó lelkem, mert ő különböző ládáiban és különböző ruháiban rejtegeti összekuporgatott pénzét. Hát éppen „holnap” nem

lett meg a ló, de attól kezdve mindig a lóval álmodtam. Első éjjel például azt álmodtam, hogy fekszem ágyaeskámban és hát mit látnak szemeim! Gyönyörű paripán ülök, lovagló palca a

kezemben és én szép csendesen végig trappolok a saját mellemen! Szó sincs róla, hogy recsegett-ro-pogott volna a mellkasom, sőt ellenkezően: mintha végesvéig hájjal kengették volna. De végre is meguntam ezt a csendes trappolást fel s le a mellemen, nosza, megsarkantyuzom a paripát, amely csodálatosan hasonlított a nagyapó Csillagjához.

S hát Uram, Teremtőm, a paripa egyet rugott, kettőt szökött, mint a nagyapó meséiben szoktak cselekedni a táltosok, s vágatott velem a szélnél sebesebben, a gondolatnál is sebesebben, hogy a szemem csakugy káprázott. Egyszerre csak szerettem volna látni, de nem láttam, csak éreztem, hogy a paripa akkorát ugrott, mintha fel akart volna ugrani az égbe, s ugyanabban a pillá-

natban meg le akart ugrani a pokol mélységes fenekére. Kétségbeesetten kiabáltam: Segítség! segítség! Fogják meg! Fogják meg! De mintha vége lett volna a világnak, egy lélek sem mutatkozott sehol, ellenben egyszerre csak rettentő dördülést hallok, mintha a magas ég leszakadt volna a földre, pedig amint nemsokára kitünt, nem történt egyéb, csak annyi, hogy fellöktem a széket, az dördült nagyot, meg utána én is lefordultam az ágyról a földre. Így lett vége, édes nagyapóka lelkem, az én első lovaglásomnak, melyhez hasonló jót senkinek sem kívánok, mert tetszik tudni, én újabban egy *Szeretet* című egyesület létesítésén fáradozok, de azért ne tessék megijedni, a tanulást sem hanyagolom el.

U. I.

Képzelve, nagyapóka lelkem, Stánci néninek elmeséltem az álmomat, megijedt szörnyen, hogy betelik az álmom s paripa helyett — szamarat vett!

(Kisbácson.)

A másolat hitelül:

Elek nagyapó.

A FÖLFEDEZŐ.

Tanítónő: Gyuri, mutasd meg a térképen Amerikát!

Gyuri: Megvan.

Tanítónő: Nos, Mancika, mond meg ki fedezte fel Amerikát?

Mancika: Gyuri.

(Vulkán.)

Horváth Sári.

Elek nagyapó minden munkáját megveheted a kiadóhivatalnál.

Benedek Elek: Híres erdélyi magyarok.

Elek nagyapó: Gyermekszínház. Gyermekszindarabok gyűjteménye.

Bármilyen magyar meséskönyvet, ifjusági munkát megkaphatsz a kiadóhivatalban!

A kiadóbácsi postája belföldi előfizetőihez

Blum Laci, Oradea. Előfizetésed 1927. okt. 1-én jár le. Birek Lacika, Beius. Szálka ur a 100 lei lefizetését nem jelentette, ebből származott a tévedés. Előfizetésed okt. 1-ig rendben van. Petrovay Gabriella, Cluj. A küldött 100 leiel előfizetésed dec. 1-ig ki van egyenlítve. Hozó János, tanító, Vlaha. A küldött 500 leiből 350 leit az ottani állami iskola előfizetésének kiegyenlítésére fordítottuk, mellyel az okt. 1-ig rendben is van. Az Ön előfizetésére küldött 150 leiel az előfizetés azonban csak aug. 1-ig van rendezve, amiért is még 50 lei beküldését kérjük, hogy az is okt. 1-ig legyen kiegyenlítve. Virties Mariska, Catalele. A postautalványon küldött 100 lei itt nyugtatjuk Szentpétery Testvérek, Szilágysomlyó. A küldött címeteket köszönjük, a töltőtoll, mihelyt megjön a külföldi gyárból, ahonnan rendeltük, azonnal megy. Előfizetésedeket rendezzék. Vogel Edith, Aiud. Előfizetésed szept. 15-ig rendben van. Fejes Béla, Peciea. Előfizetésed f. é. okt. 1-ig ki van egyenlítve. Benedek Edith, Bucuresti. A töltőtollakat külföldről rendeltük meg, tehát még egy rövid ideig várnod kell rá. Hamarosan küldjük.

A kiadóbácsi postája hűlföldi előfizetőihez

Beregszászi előfizetőinket, akik díjainkkal hátralékosak, ismételtén és hangsúlyozottan kérjük előfizetési díjaik haladéktalan átutalására, mert ellenesetben kénytelenek lennünk a lap küldését számukra beszüntetni! Csák Géza, Feled. A jul. 11-én küldött Ke 40 mind a mai napig nem érkezett meg, meg kell tehát reklamálnod. Ertesítétedet várjuk. Váradi Margitka, Budapest. A Seroster Annus által küldött 100 leiel előfizetésed f. é. dec. 1-ig rendben van. Hamvay Klára, Ciz. A f. é. aug. 25-én küldött 626 leiel előfizetésed csak 1927. febr. 1-ig van kiegyenlítve. Kérjük tehát még Ke 54 beküldését, hogy az előfizetés okt. 1-ig rendben legyen.

MINDEN
MAGYARNAK
KÖTELESSÉGE
TÁMOGATNI A

**VÉNDIÁKOK
LAPJA**

című, havi, szépirodalmi, társadalmi és művészeti képek folyóiratot, amely a vendiákok és serdült diákok közötti kapcsolatot építi és ápolja. — Előfizetési ára: egész évre 400, fél évre 210 Lei Külföldön: Egész évre: 500 Lei, félévre: 240 Lei.

Kiadóhivatal: Cluj (Kolozsvár) Calea Moşilor 87.

Elek nagyapó üzeni.

A levél írás igen fontos szabálya: hol, melyik évben melyik hónap hányadik napján kelt a levél!

A rajzoló unokáknak! A rajzpályázatról szóló be számolóban elfeledtem kihirdetni az új pályázatot, tehát kihirdetem december végi határidővel. Jutalom: 10 könyv a legjobb rajzoknak.

Kiss Pál, Nagyvárad. Ha a kiadóba írt megkérdezte, hogy megkaptad-e a nyert könyvet, s te azt válaszoltad, hogy nem, akkor meg is kapod, illetőleg meg is kaptad már a könyvet, ha az előfizetéssel rendben vagy. Természetesen, mindegy akár postautalványon küldöd a pénzt, akár átadod annak, aki a pénzbeszerzéssel meg van bízva. — **Tolcsai László, Bánffyhunád.** Számrejtvényed sorra kerül. — **Lázár Éva, Marosvásárhely.** Bizonyos, hogy nem kaptam meg márciusban írt leveledet, mert én minden levélre válaszolok, jól esik olvasnom, hogy annyira szereted a Cimborát és hogy sok könyvet olvasol, köztük az én könyveimet is. Arcképedet kedves emlékeim közé soroztam, rejtvényeidből válogatok, leveleidet pedig szeretettel várom. — **Fritsch Ferencz, Kolozsvár.** Csak rejtvényfejtésre jut idő, levélírásra nem? Ugyáltszik igen jól telt a vakáció, ami különben rád is fért a betegség után. Hát csak írd levelet is! — **Gergely Lilly és Bébi, Nagyvárad.** A Brátkáról küldött képeslevelezőlapot megkaptam, köszönöm a kedves figyelmet. Remélem, lesz miről beszámolnotok. — **Horváth Ilonka, Nagyvárad.** Elolvastam a történetkédet. Ahhoz te még kis lány vagy, hogy a Cimboraiban közölhető dolgot írd (majd megjön annak is az ideje!), de mindenesetre jól tetted, hogy amit kigondoltál, meg is írtad, mert ezzel is gyakoroltad magadat a fogalmazásban és a helyesírásban. Rejtvényeid jók. — **Szentpétery Elemér, Szilágysomlyó.** Örvendek, hogy mindakét nyert könyvet megkaptátok s annak is, hogy a vizsgád jól sikerült, s most már hatodik gimnazista leszel. Érdekes, amit a költözés madarokról írsz, nevezetesen, hogy az idén csak egy néhány jött vissza hozzátok, s szerínted az lesz az oka ennek, hogy az olaszok meg az adriai partokon élő népek pusztítják. Én eddig még nem tapasztaltam, hogy kevesebb madár volna a kertemben, mint máskor. Tele a kertem dalos madarakkal. — **Szentpétery Gyuszi, Szilágysomlyó.** Tudtam én azt, hogy ha meg is buktál, szüleid nem tiltják meg neked a játszást meg a fürdést, mert emellett éppen eleget tanulhatsz. Leveledből látom, hogy szemlátomást haladsz az írásban (a helyesírásban is!) s azt hiszem, a te bukásod „baleset”, ami — ahogy mondani szokták — előfordul a legjobb családban is. Az bizony igen szomorú dolog, hogy nagy kárt tett nálatok a száraz időjárás. Nálunk, há! Istennek, elég változatos volt idáig. — **Szentpétery Barna, Szilágysomlyó.** Te is a szárazság miatt panaszkodol, meg amiatt, hogy mindjárt vége az arany szabadságnak. Mire ezt az üzenetet olvasod, már vége is van, megkezdődött a komoly

munka. Így van ez rendjén. Munka nélkül nem élet az élet. Természetesen, meg-megszakítod rövidebb-hosszabb pihenőkkel. A te jó édes apádnak, kinek mostanában volt a születése napja, tolmácsold meleg üdvözlőmetet és jókívánságaimat. — **Iréne és Klárka.** Ezzel az aláírással jött egy levélke valahonnan. Csak annyit tudtam kibetűzni a postabélyegzőből: „Valea”, a folytatás elmosódott. Azt írják, hogy majd küldik a pénzt. Hát csak küldjétek, mert a kiadó bácsinak bizony nem adták ingyen a papírost, nem nyomják ingyen az újságot, a posta sem viszi ingyen az újságot, s az már igazán nem sokat segít rajta, hogy nagyapó és munkatársai hónapokon át ingyen dolgoznak, mert sok a Cimbora olvasója, de kevés a rendszeres fizetője. Így, Irénke, így Klárka, így! — **Kicsi Sándor és Boriska, Dálnok, Háromszék megye.** Édes anyátok még a Cimbora járatása előtt megismertette veletek Elek nagyapót, s megszeretitek. Hogy ne fogadnának hát be unokáim seregébe, még pedig szeretettel! Boriska a IV. elemít végezte. Sándor az I. osztályt, szóval: Boriska a levél írója. Örömmel állapítom meg, Boriska, hogy helyesírás dolgában teljesen kifogástalan a leveled, amiből azt látom, hogy kitűnő tanítód van, s nyilvánvaló, hogy édes anyátok is foglalkozik veletek. Ki sem mondhatom, mennyire fontos az, ha az anyák foglalkoznak iskolán kívül gyermekeik oktatásával s pótolják az iskola kéyszerű mulasztásait. Lelkemből leborulok minden ilyen anya előtt. Remélem, Sándor is nemskóra megkezdte a levélírást, te meg, Boriska, folytatod! — **Glück Imre, Felsőfernezeley.** Látod, látod, bár nem írtad meg, kinyomoztam, hogy Felsőfernezeleyen nyaralsz. Ki bizony, mert helységnévtár van az asztalomon. Senki lélek nem tiltja, hogy a helység magyar nevét használjátok a román név mellett. A levélborítékán első a helység román neve, utána teendő a magyar név, ami azért is kívánatos, hogy én, az öreg ember, aki a magyar helységneveket tanultam soha ki nem találtnám helységnévtár nélkül, hogy az ország melyik részében rejtőzködjék Firiza de sus, s hogy ez magyarul Felsőfernezeley. Már sokszor üzentem nektek, hogy az államnyelvét meg kell tanulnotok, mert e nélkül nem boldogultok, viszont az édes anyátok nyelvét nem szabad elfelejtenetek, mert ez hálátlanság, s román testvéreink bizonytalannal megvetnék azt a magyart, aki az édes anyja nyelvét elfelejti, nemkülönben azt is, aki minden ok nélkül mellőzi a helységek magyar nevét. A beszámoló pályázat már ki van tűzve, s jól teszed, ha nemcsak a falut, de a bányát is leírod. — **Osváth János, Haranglát, Kisküküllő.** Rejtvényed sorra kerül, de „igazi” levelet is várok tőled. — **Bán Irén, Torda.** Való igaz, hogy keveset írtál, de csunyanak éppen nem találtam az írásodat, csupán szemrontónak, mert a piros tinta rontja a szemet. Természetesen, érdeklődéssel várom, hogy mért írtál „oly keveset és oly csunyan”. **Csontos Andor, Mező-Záh.** Kétségtelen, hogy van bened mesecsinaló és mesemondó készség, s ha kifejlődik a stílusod, még meseíró munkatársa lehetsz a Cimbora-nak. Most helyesírás dolgában is vannak kifogásaim, bár valószínű, hogy ez a gyors, hevenyészett írás következménye. Hogy is mondták? Igen. „Lassan siess, tovább

érsz. — **Blum Laci, Scrid.** Megírtam a kiadó bácsinak, hogy a te címed **Scrid** és nem **Serind**, te meg közöld velem **Serind** magyar nevét, mert nincs benne a helységnevtárban, csak annyit tudtam meg róla a leveledből, hogy a **Mledeasa** tövében van, s fel is akartál már sokszor mászni rá, de anyuka azt mondta, hogy igen magas neked. No, majd nem lesz magas. Egyelőre örülj annak, hogy nagyon jó volt a te bizonyítványod is, a **Klárié** is, két jutalomkönyvet is kaptál és szép helyen nyaraltál. — **Moldován Melinda, Kolozsvár.** Levelet is, **Melinda**, ne csak megfejtést! — **Szepessy Zoltán, Arad.** Várom a levelet! — **Szebeny Mancsi, Csik-csicsó.** Bár még nem olvastad előző leveledre válaszomat, írsz mégis. Egy az, hogy tudod: sok levelet kapok és későn kerül sor a válaszra, más az, hogy igyekszel betartani az ígéretedet, mert a magyar ember megtartja a szavát. Nem is gondolod, mennyire gyönyörködtem leveledben. Nemcsak a jó bizonyítványodért, de a leveledért is, mely mindenképpen szép és helyes, s különösképpen azért, hogy örömet szerezteél szüleidnek, megérdemelted a nagy boldogságot. A **Piroskával** együtt szerkesztett keresztretjévény sorra kerül, a képrejtévény igen könnyű. **Losonczy Bubi, Nagyvárád.** Nem eprészni volt a helység a múltkorai leveledben, hanem a sok tanulivaló miatt feledkezteél meg rólam. Pótoltad a mulasztást s alaposan megfejtetted a keresztretjévényt, az írásoddal is meg vagyok elégedve, szóval szent a béke közöttünk, ami annál is könnyebb, mert nem is haragudtunk egymásra, ugy-e? **Halász Mancsi, Kolozsvár.** Rövid a mostani leveled, de annál nagyobb munkát végeztél a keresztretjévény megfejtésével. Sajnálom, hogy nem mehettem el a református kerületi közgyűlésre, mert amint leveledből látom, akkor nem voltál **Zágonban** s így bizonyosan találkoztunk volna. — **Scheidl Annus, Vulkán.** Bizony, ezer esztendeje, hogy nem írtál nekem, de pótoztad a mulasztást egy jó hosszú levéllel, és remélem, ismét szorgalmasan fogsz írni nekem. Ha annak idején retjévényeidet elfogadtam közlésre, meg is fognak jelenni, de türelemmel kell várnod erre, mert a hozzávaló érkezés sorrendjében kerülnek sorra a retjévények. Erős **Alfréd**, amint láthatod jölehet nyolcadik gimnazista, hü maradt a **Cimborához** s most már nem csak olvasója, hanem munkatársa is. **Szilvássy Károlytól** rég nem kaptam levelet, aminek az a magyarázata valószínűleg, hogy ő gazda fia s nyáron bizony nem igen érhet rá a levélíráásra, de **Berezky András**tól még eddig rendszeren kaptam a leveleket. — **Kupán Irén, Kolozsvár.** Elég ügyesen lerajzoltad a piros rózsát meg a kék nefelejtést, de sokszorosításra nem alkalmas még a rajzod. Sajnálom, hogy eddig a betegségem miatt nem írhattál, de remélem, most már te is beállsz a szorgalmas levélíró unokák közé. A kiadó bácsinak írtam, hogy pótolja neked a múlt évi 27. számot **Jakab Lajos** ur címen (**Kolozsvár, Dohány-u. 7.**). — **Nagy Áron, Dédabisztra.** Ha oly helyesen fogsz megfelelni a kérdésekre a nagyenyedi **Bethlen-kollégiumban**, mint amilyen helyesen írsz, nemcsak felvesznek a gimnázium első osztályába, de tekintettel arra, hogy édesapád szegény munkásember, valószínűleg az ingyenes helyet is elnyered, amit én szívből kívánok ne-

ked. Azt éppenséggel nem mondhatnám, hogy te lusta vagy, ellenben úgy látom, hogy helyesen osztod be az idődet: jut a tanulásra, a horgászásra, a levélíráásra és a retjévényfejtésre is. Édes jó anyád levelére, mely mélyen meghatott engem, külön levélben válaszoltam. — **Ortutay Angyalka, Beregszász.** Nem vagyok én fürdőhelyen, sohasem is nyaraltam ott, itt nyaralok én minden esztendőben a magam kertjében, amelynek sok-sok ezer fáját magam ültettem. De, ha még oly szép is a kertem, volna szárnyam, hozzátok repülnek, oly édesen hívsz. Azt írod, kivinnétek a ti szép nagy kertetekbe egy hintaszéket nekem és mindent, amit csak parancsolnék. Anyukátok sütné csirkét és tésztát, ti meg szednétek jó gyümölcsöt hozzám, s ha délutánt elaludnám a kertben, vigyáznátok, hogy csend legyen, és sokkal jobb lenne nekem ott, mint fürdőhelyen, mert még a fürdőt is elkészítenétek részemre. Hát ilyen kedves levelet, igazán csak leány írhat, akinek **Angyalka** a neve s akinek ezen felül még tisztaságot s bizonyítványt is úgy lép át az első polgárba. — **Molnár Nóra, Arad.** Ha a tizenharmadik számról kezdve nem kaptad az újságot, ennek kötféle oka lehet: vagy tévedés a kiadóhivatal részéről, vagy te nem újítottad meg az előfizetést. A képrejtévényeket mind jól szerkesztetted meg, de a rajzok nem alkalmasak a sokszorosításra, jó lesz hát ha másféle retjévényeken törölje fejedet. — **Perli Lécsi, Máramaros-sziget.** Eltaláltad: csakúgyan rosszul esik nekem, ha kevesebb lesz egy unokával, hozzá olyan unokával, aki hűségesen írta nekem a leveleket, de bele kell nyugodnom a válásba, ha a te gyűjtött pénzed nem akar szaporodni és apukának pénze nincs. Szívemből kívánom neked, teljesüljön a kívánságod és rendelhesd meg újra a **Cimborát**. Levelezőlapodat továbbítottam a kiadóhivatalnak. — **Hevesi Etus és Ilonka, Duna-Orbágy, Kraszósörénymegye.** Nem tudod, hogyan kezdjed a levelet, tehát rábízd a szívedre. Jól tetted, édes lányom, ennél jobb tolmácsra nem bízhattad. Munkás leány vagy a **Dunaorbágyi** szövőgyárban dolgozol, hetenként 350 Leit keresel, beből tartod fenn magadat és kis hugodat, sem apád, sem anyád, nem is ismertétek édesanyátokat, oly kicsikék voltatok, mikor leszállt érette a halál angyala. Szerettél volna tanulni, de árvaságod és szegénységem ebben megakadályozott. Ugy pótoztad a kényszerű mulasztást, hogy járatos a **Cimborát**, jó könyveket vásárolsz, s most arra kérsz engem, hogy várjak októberig a tartozásod kiegyenlítésével. Én nem vagyok tulajdonosa az újságnak, édes leányom, de meg vagyok győződve, hogy az újság tulajdonosa nemcsak megadja neked a haladékat, de ha teheti, valamelyes kedvezményben is fog részesíteni téged. Ismétlem: ha teheti, mert, fájdalom, sok olvasója van a **Cimborának**, de kevés a pontos fizetője, s emiatt nagy gondokkal küzd a tulajdonos, arról nem is beszélve, hogy magam és munkatársaim a pontatlanság miatt hónapok óta ingyen szerkesztjük és írjuk az újságot. Dehát az erdélyi sors, a magam részéről én már megszoktam.

A Cimbora könyvosztálya

Igérgetünkhöz híven mai számunkban folytatjuk a Cimbora könyvvásárait és rövid időközönként közölni fogjuk veletek, milyen és milyen áru könyvek érkeztek be hozzánk és mi az utja-módja annak, hogy ezeket a könyveket megvehessétek. Ne feledjétek el sohasem, hogy az ifjuság legjobb barátja a könyv. Szeressétek e jó barátotokat, gyűjtsétek őket minél nagyobb számban magatok köré, mert a könyv mindig hálás és ragaszkodó lesz: lelkeitekben veletek marad éltetek utolsó órájáig.

Az alábbi könyveket kétfős céllal ajánljuk nektek: tudalmi értékű, szórakoztató, jó olvasnivalót akarunk nyújtani a kezetekbe adni és olyan áron, hogy azt mindenki, tehát a kevésbé tehető gyermek is kevés pénzen megszerezheti. Meg kell jegyeznünk azonban, hogy e négy könyvet az alábbi igen olcsó árban csak **ez év október elsejéig** adhatjuk s mert azokból csak korlátozott számú áll rendelkezésünkre, mindegyiket jól tessz, ha azokat azonnal megrendeli.

Könyvosztályunk azonnal szállítja:

Benedek Elek: Hires erdélyi magyarok. Az ifjuság trófiás kedvű, aranyszívű Elek nagyapója ebben a kötetben a komoly történelmi eseményeit írta meg. Avatott kézzel, az ifjuság nyelvén, a gyermek szája-íze szerint írta meg a két Wesselényi és Körösi Csoma Sándor életét, úgy ahogy éppen csak ő tud írni. Likvidáló kázas regény a két Wesselényi élete és szívlejtéséről, szomorú történet Körösi Csoma Sándor története, aki elpusztult a magyar őshaza felfedezésének göröngyös útján. A kötet ára 35 lei.

Kertész Mihály: Szókés a teknőben. A „Gyémántköves mellől” szerzője e regényben egy pompás kalandos diákhistóriát tár elénk. Két kicsapott diákról szól a mese, aki abban a félelmében, hogy bűnéért meglakol oda-
baza, egy teknőben elszökik a Tiszán, rengeteg vig és szomorú kalandon megy át, hogy végül is mindkettő meg-
törve és megtérve kerüljön haza. Mihók Miska és Lakatos Ferkó történetét egyszer elolvasni nem elég, elolvassák azt bizony kétszer-háromszor is. A pompás regény ára színes címlappal, Ocsvár Dezső rajzaival 40 lei.

Szondy György: Börme. Ennek a hol kacagató, hol megrikató regénynek az írója Szondy György, aki bizonyára nem ismeretlen a Cimbora kicsi olvasói előtt. Egy diák lovagrend bájos történetét írta meg e könyvben mesteri tollal a szerző és bátran elmondhatjuk róla, hogy Molnár Ferenc „Pál-uccai fiukja” óta a legtekélyesebb és legteljesebb ifjusági regény, amely a felnőtteknek is kedves olvasmánya. Ára színes papírkötésben, színes képekkel 40 lei.

Balázs Ferenc: Mesefolyam. Feri bácsit körülveszik a gyermekek és megostromolják kérdéseikkel. A jó Feri bácsi minden kérdésre egy-egy mesével felel, úgy hogy husz kerek, kedves, ötletes mese szakad ki a mesefolyamból. Minden mese végső tárgya a szeretet, amely az ember legszebb ékessége. A „Mesefolyam” ára 35 lei.

Biztosra vesszük, hogy tömegesen fogtok ezekből a könyvekből rendelni, miért is arra kérünk benneteket, hogy a könyvekért járó összeget és darabonként 5 lei

postaköltséget előzetesen küldjétek be hozzánk, mert az utánvétellel való küldés igen sokba kerül és kár volna vele a könyveket drágítani.

Annak azonban, aki mind a 4 könyvet egyszerre rendeli meg, azt a különleges kedvezményt adjuk, hogy a 4 könyvet együtt 25 leiel olcsóbban szállítjuk. A négy könyv külön-külön 150 leibe kerül, aki azonban mind a négyet egyszerre rendeli meg, annak

125 leiert

küldjük a fent felsorolt pompás könyveket.

Ugyanitt meg egy új könyv megjelenéséről is beszámolunk nektek. A Minerva Rt. pompás könyvsorozatában a „Magyar Ifjuság Könyvtárában” 8. számként megjelent Westermann F. Percy! Li Fan bosszúja című pompás kis regénye. A cselekmény kínai területen játszódik és két tengerészitst a hőse, akik egy kínai mandarin bosszújának következményeként rengeteg kalandon, csatapáton mennek keresztül. Kínai kalózhajókkal, tengeri rablókkal és mindenféle sötét népséggel találkozunk a történet folyamán, s az író a kínai élet epizódjain és fantasztikus kalandokon keresztül vezet el bennünket a regény végkifejletéhez a két tengerész szabadulásához. Az elsőtől az utolsó sorig rendkívül érdekfeszítő ez a kis regény, melynek egyik értéke, hogy az érdekes cselekmény mellett a kínai élet egyik darabjával is megismerkedik az olvasó. Ára 20 lei.

Várjuk a rendeléseket a

Cimbora kiadóhivatala.

SAKKREJTVÉNY.

Beküldte: Partos István.

*Egy	lat	ge	nák	ni	ban
en		gon	Ágy		közt
do	met	bánt	hal	pár	meg

Petőfi egyik versének kezdő sorai. (Lóugrás szerint fejtendő meg.)

SZAMREJTVÉNY.

Beküldte: Palocsay Erzsébet.

- 4, 2, 10, 7, 8, 21, 13. Kisebb erdélyi folyó.
- 3, 12, 11. Tejből készítik.
- 13, 14, 23, 14. A ritka ellentéte.
- 9, 28, 27. Fejükön van.
- 5, 6, 20. Testrésze.
- 1, 25. Kötőszó.
- 15, 24, 17. Botnak kétfő van.
- 26, 19, 18, 7. Imánkat ezzel végezzük.
- 22, 16. Falusi megszólítás.
- 1—28. Petőfi egyik versének első sora.